32e jaar. — Nr 71. Zaterdag 13 Juni 1885.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 13 JUNI.

Van alles wat.

Elke zaterdag schreeuwt het geuzenblad dat de stad Tongeren voor altijd liberaal geworden is. Als men dien suffer aanhoort zou men zeggen dat hier te Tongeren maar eene partij bestaat, de geuze partij en dat het tongersch geuzenblad haar onfeilbare profeet is.

De schrijver van de liberale gazet, die alle weken dezen flauwen beuzel vertelt, moet verledene zondag daarover heel aardige gedachten gekregen hebben op den doortocht van de processie van het Allerheiligste Sacrament. Die menigvuldige scharen volk, welke de processie vergezelden, die gevlagde huizen en gebouwen, die ontelbare christenen welke godvruchtig nederknielden om den zegen des Allerhoogsten te ontvangen, zullen zeker aan onzen liberalen confrater daarover iets nieuws geleerd hebben. Indien hij niet van blindheid geraakt is zal hij gezien hebben dat het geloof hier in Tongeren veriger is dan ooit, en dat onze katholieke bevolking niets eigen met de goddeloosheid en de geuzerij hebben wil.

Rechtuit, het geuzenblad, dat zich met de vieze taak gelast heeft van het liberalismus onder onze katholieke bevolking te verspreiden, verliest er schoon zijne moeite mee.

∴

Bij de groote processie van het Allerheiligste Sacrament heeft men verleden zondag in alle garnizoen steden van Belgie de militaire macht opnieuw in den kerkelijken stoet zien verschijnen.

Onder het beheer van het liberaal ministerie was het aan het leger verboden aan de processie deel te nemen. Dat was te klerikaal, en onze liberale beheerschers waren beschaamd om in de processie tegenwoordig te zijn.

Generaal Pontus, de katholieke minister van oorlog, heeft aan de militairen hunne plaats in de processie terug gegeven en hier in Tongeren hebben wij de gendarmen in groote tenue de plaats weer zien bekleeden die zij sedert zoo vele jaren hadden moeten verlaten.

∴

De wereldlijke overheden zijn niet overal beschaamd om in het leger van het Allerheiligste te verschijnen. De keizerlijke familie van Oostenryk geeft ieder jaar een bewonderenswaardig voorbeeld van godsdienstig gevoelen en onder anderen van godsvrucht tot het Allerheiligste Sacrament des Antaars. Daar de Sacramentsdag door gansch Duitschland en Oostenryk een geboden heiligendag is, heeft de processie daar overal op denzelfden dag plaats. De processie der stad Weenen overtreft alle andere door de schitterende pracht waarmede men er den God omringt, die onder den nederigen schijn van brood verborgen is. Sedert onheugelijke tijden neemt de keizer in persoon met zijne familie en gansch het hof er deel aan. Donderdag 4 juni nog heeft Weenen dit aandoenlijk schouwspel bijgewoond. Het eerbiedweardig Opperhoofd van het huis van Habsburg, de keizer Frans-Jozef, volgde het Heilig Sacrament, en stichtte alle toeschouwers door zijne eerbiedige houding en zijne groote godsvrucht.

Ons katholiek hart verheugt zich bij het lezen der stichtende bijzonderheden der Weener processie, en bij het vernemen van een zoo edel voorbeeld.

Onze voorouders zouden zich over onze verbazing verwonderen — want, van den eenen kant, waren die voorbeelden eertijds niet zeldzaam. Alle katholieke vorsten rekenden het zich tot plicht van openlijk hunne hulde te brengen aan den koning der Hemelen van wien zij hunne kroon en al hunne macht ontvangen. Van den anderen kant zagen zij niets heel merkweerdigs, en bijzonderlijk niets wonderlijks in dit voorbeeld dat de grooten der wereld gaven ; om de goede reden dat zij tegenover God, slechts nederige schepsels zijn, even als de laatste hunner onderdanen. Gelijk deze, vervullen de koningen en keizers slechts eene *eenvoudigen plicht* van onderworpenheid aan hunnen Schepper, van gehoorzaamheid aan de H. Kerk, met openlijk de gevoelens te bekrachtigen die ieder katholiek hebben moet.

Maar eilaas ! andere tijden, andere zeden !

De *plicht* van koningen en keizers is dezelfde gebleven, letterlijk dezelfde. Jesus-Christus *is niet veranderd*, hij is, hij blijft en hij zal altijd de koning blijven van alle harten, van alle geesten, van alle menschen ; de koning van steden en dorpen, van koninkrijken en keizerrijken.

En de processie van het Allerheiligste Sacrament is niets anders dan de *openlijke en plechtige bevestiging* van deze goddelijke koningsweerdigheid van Jesus-Christus, en van de verplichting die wij hebben van ze te erkennen, te eeren en ze overluid voor de menschen en de gansche natuur te verkondigen.

Daarom is het dat wij vaandels in de processien dragen, die het teeken der overwinningen zijn door den God-Mensch op Satan en op al zijne vijanden behaald ; daarom is het dat wij de natuur hare bloemen en gebladerte ontleenen om te *beduiden dat alles* op aarde Jesus toebehoort en hem aanbidden moet ; daarom is het dat wij de beelden dragen en de relikwien der Heiligen die God op aarde aanbeden hebben, die hem in den hemel verheerlijken, en ons moeten helpen om Hem te beminnen en te eeren gelijk zij het gedaan hebben.

Maar wij hooren ook rondom ons den schreeuw der Joden : « *Nolumus hunc regnare super nos* : wij willen niet, dat *deze* over ons regeere. » Dat is een oproerskreet, een goddelooze, een heiligschendende kreet, en het is nogtans de oorlogskreet onzer eeuw en het is daar dat de ziel van de groote dwaling onzes tijds in besloten ligt : van het liberalismus. Om de zielen aan God te ontrukken, heeft het eerst begonnen met Jesus van zijne koninklijke kroon te berooven, door de *maatschappij*, de *regeringen* aan zijn gebied te onttrekken. De regeering moet zonder God zijn, de scholen insgelijks ; de maatschappij heeft geenen godsdienst noodig, de openbare godsdienst is tegen de gewetensvrijheid... Ziedaar zooveel liberale leerstellingen, die ongelukkiglijk, heel onze wetgeving met behulp der vrijmetselarij doordrongen hebben ; ziedaar waarom de koningen en de grooten der aarde allengskens de glorievolle overleveringen onzer voorouders hebben laten varen : ziedaar, waarom zij zich niet in de processien van het Allerheiligste Sacrament vertoonen. De eenen zijn de *medeplichtigen* der hedendaagsche goddeloosheid, de anderen zijn er de *slachtoffers* van : bijna allen zijn *bang !*

Het is daarom dat wij met grooten eerbied den grootmoedigen keizer van Oostenryk groeten, die een voorbeeld geeft dat goed is om door zijne « broeders » en « neven » op de tronen van Europa verheven, nagevolgd te worden.

∴

Het tongersch geuzenblad kan maar niet verteeren dat de *Postrijder* heeft willen opzoeken wat er toch waar was in dien bemmel welke het wekelijks tegen de religie en de katholieke partij verkoopt. Wij hadden zeker dien geuzen praat moeten gelooven alsof het evangelie was. Zoo verstaat het toch de *Postrijder* niet, en hij heeft eens onderzocht wat die schandalen toch beteekenden welke de liberale gazet wekelijks op den rug der katholieken stooten wil. Wat wij daarover gevonden hebben is treffend. De vieze klanten welke onze liberale konfrater voor zoo groote katholieken wil doen doorgaan zijn geuzen en geuzen van de allerbeste soort. Dat heeft de *Postrijder* bewezen op zulke manier dat daar niet meer aan te twijfelen valt. Sedert dien dag is de liberale gazet kwaad en nog wel zeer kwaad tegen ons. Verleden zaterdag kraamde zij tegen ons eene van die domme en grove artikelen uit, gelijk het hare gewoonte is. Indien het geuzenblad denkt ons daarmede kwaad bloed te maken, dan bedriegt het zich erg. Zijne gramschap toont dat wij de waarheid gezegd hebben ; het liberale ding is kwaad, dus heeft het ongelijk. Er is immers niets dan de waarheid die kwaad maakt.

∴

Onze tongersche geuzen groot en klein zullen alweer het ministerie aanranden en beschimpen omdat het, op aanvrage der gemeenten, elf scholen, die hijna geene leerlingen hadden, heeft laten sluiten.

Die *elf* scholen hadden al te saam 39 leerlingen voor 26 schoolmeesters. Van die 39 leerlingen waren er 14 *de eigen kinderen* der meesters zelve.

Die elf scholen kostten jaarlijks, voor intrest en kapitaal, onderhoud en traktement der meesters ongeveer 72 *duizend frank*. Elk kind kostte dus voor leeren lezen en schrijven ongeveer 2000 fr. 's jaars.

Volgens de gazetten van het Licht zouden het de vrije scholen zijn, die moeten afgeschaft worden. Die scholen, door gediplomeerde meesters bestuurd, bevatten 1085 kinderen !

O weent, broeders, België verzinkt in eenen afgrond van onwetendheid !...

∴

Als men de oogen op een geuzenblad werpt, zou men zeggen dat het katholiek gouvernement geene openbare werken laat uitvoeren, en dat het niets doet, om in deze slechte tijden, de menschen werk te geven.

Lezers van den *Postrijder*, zichier wat daarvan is.

De som op het gewoon budget van '884 door *de liberalen* gebracht voor openbare werken bedroeg 61 millioen 720 duizend frank.

De heer minister de Moreau heeft in zitting der Kamer van 5 juni verklaard, dat in den loop van 1885 voor meer dan 75 millioen frank openbare werken, op het gewoon budget, zuden uitgevoerd worden.

Kiezers vergelijkt.

Ge ziet dat de guleige bek der politiek gesloten is.

∴

Weet ge wat de heer Rolin gedurende de maand April aan de lastenbetalers gekost heeft ?

't Is het liberaal blad, *La Reforme*, dat de rekening opgemaakt heeft.

M. Rolin heeft aan de Kamer, door nuttelooze ondervragingen en belachelijke vertelselkens, die allen valsch bevonden zijn, achttien uren tijd doen verliezen. Nu, elk uur zitting der Kamers kost aan het land 4,000 frank. Zoo dat de zwaze houvaardigheid van den oud minister 72,000 frank gekost heeft ?

Ook wordt de heer Rolin door zijne vrienden geheeten : *Le plus grand raseur des temps modernes*. (De grootste zaag van de negentiende eeuw !)

∴

De *Moniteur* kondigt den vergelijkenden staat af der ontvangsten gedurende de jaren 1884 en 1885, van de staatsspoorwegen.

In 1885 werd ontvangen	fr.	117,564,295 85
In 1884 » »		115,964,504 17
Min in 1884	fr.	1,599,889 69

Wat geluk dat de liberale afgeketst zijn ! Dat zon weeral 1 1/2 millioen franks zijn, die bij hun gewoon deficit zou gekomen zijn.

De lastenbetalers hadden weeral mogen spinnen.

Nu tracht men door spaarzaamheid te winnen, hetgeen door de krisis verloren gaat.

∴

Lezers van den *Postrijder* spent toch eens de liberale gazet van Tongeren. Daar vindt men heel aardige dingen in.

Als het regent is het de schuld der pastoors. Als de krisis nog niet afgeloopen is, zijn het de ministers die plichtig zijn. Als de spoorwegen min opbrengen, is het Van den Peereboom die de treinigers wegjaagt. Als het enregistrement min opbrengt, is het M. de Moreau die de waarde der gronden doet dalen. Als de successierechten min geven is het M. Beernaert,... misschien omdat hij niet wat menschen vermoordt.

Wilt gij de liberalen terug aan het hoofd brengen, dan zal op eens al verbeteren. Gij weet het bij ondervinding. Alles zal groeien en bloeien, bijzonderlijk de belastingen en het deficit !

∴

Wij lezen in eene liberale gazet :

« *Zoo gaat het altijd. De klerikalen hebben het bestuur gemakkelijk. Het zijn de liberalen die de kas vullen en als de katholieken aan 't bewind komen moeten zij maar verteren.* »

Die *gevulde liberale kas* waar dertien millioen frank 's jaars te kort in was, ondanks de verhoogde lasten !

Die *verkwistende katholieken* die beginnen met dertien millioen frank 's jaars te sparen !

Als de liberale gazetten over gekende dingen zoo onbeschaamd liegen, wat vertrouwen verdienen zij dan in zaken die van het publiek min gekend zijn?

Wereldtentoonstelling van Antwerpen.

Met een zeer aangenaam weder zijn wij andermaal naar Antwerpen gereisd, om nog wat in den tuin der wereldtentoonstelling te wandelen.

Reeds van op den spoorweg ziet men, bezijden het gebouw der tentoonstelling, de vastgeankerde luchtballon, — een donkerblauwe reuzenbal — zich in de lucht verheffen. Er zijn liefhebbers van een luchtreisje : men moet een heerlijk gezicht van uit den luchtbal hebben.

In de tentoonstelling gekomen, begeven wij ons naar den kant van den tuin, welken wij de laatste maal verlaten hebben.

Eene belangrijke verzameling van kleine waggons, dienende voor groote aardewerken, en die gemaakt zijn om te loopen op riggels, ontmoeten wij het eerst.

Hier dreft bij verheft zich de afbeelding van een stuk kaaimuur aan de Schelde van Antwerpen. Men kan zich hier een denkbeeld vormen van de wijze waarop een kaaimuur aan eenen machtigen stroom gelijk de Schelde gebouwd wordt.

De werken langs binnen zijn nog niet voltooid. Men zal er de werkkamer, enz. in zien, maar men mag er nog niet ingaan.

Rechtover de gemelde afbeelding van den Schelde-kaaimuur bevindt zich eene soort van veldtent, in zeildoek, tentoongestelt door het huis D. Yvose Laurent en Cie van Parys. Men ziet in die ruime tent dekzeilen, wagenkleeden enz. tentoongestelt.

Naast een huisje bedekt met schalien uit de schalenmijn van Bois Chevaux, in Frankryk, staat nog eene kleine veldtent uit zeildoek. De franse vlag wappert er op. Het is van het reeds gemeld huis van Yvose-Laurent. In de tent is eene gedekte tafel geplaatst, met stoelen rond.

Een vriend, die ons vergezelt, zegt : « Oprecht *chic* ; men zou lust hebben zich hier te zetten. » Hij heeft geen ongelijk. Maar misschien is het nog beter hiernevens ; in den restaurant populaire.

De bezoeker der tentoonstelling die wat rusten wil en tevens een brokje verlangt te eten, kan het hier doen. De restaurant populaire is een zeer groot gebouw in hout en steen opgetrokken, waar binnen en buiten honderde menschen kunnen zitten. Er bevinden zich hier op alle oogenblikken van den dag veel verbruikers. De drank is er niet duur. Maar waar is de goede oude tijd der geijkte pinten, — oprechte halve liters ? Dan had men hier voor zijn geld ; tegenwoordig schier overal, krijgt men veel glas...

Zichier eene badkabien die ons in verbeelding naar het lachend strand van Blankenberge of Oostende brengt. Die badkabien zal gewis bij vele vreemdelingen den lust opwekken om eens, als zij alles in de Antwerpsche tentoonstelling zullen gezien hebben, onze verrukkelijke badsteden te gaan bezoeken. Zij zullen op de kabien de aankondigingen lezen van de voornaamste hotels van Oostende.

Niet ver van hier hangen de drie groote klokken die in de eerste dagen der tentoonstelling door triestig do-re-mi zoo zeer de zenuwen der bezoekers op de pijnbank legden en nu moeten zwijgen. Het zijn zeer schoone klokken.

Wij waandelen verder tusschen eene uitstalling van eikenboomen, zware ijzeren hekkens in gesmeed ijzer, verplaatsbare spoorwegriggels, een schoonen arduinen trap, enz., en komen eindelijk aan eene verzameling beelden, voetstukken, consoles, enz., van de fabriek van kunstmatige steenen, die weerstaan aan de guurheden des weders, der heeren Lan en Broeslerke, van Gent.

Die beelden versieren een merkweerdig park van planten, voortkomende van het gekend hoffournisseursticht des heeren Ernest De Schamphelaere, te Wetteren.

Welk is dit rustiek paviljoen met stroo gedekt, dat eens st pyrder ons toewenkt ? Het is oprecht inf. Men schenkt er limonade, soda en seltzerwater. Men kan er binnen en buiten rusten.

In den Sint-Joseph, herberg, lezen wij verder op een uithanglord. Men mag geen vlaamsch hert hebben om er binnen te gaan in die herberg, waar men « tapt bij den Oeye. » Kom dan om eene pint « stubbelen mechelschen uitzet » — gelijk een opschrift aankondigt.

Het glas uitzet kost hier 15 centiemen en is drinkbaar en frisch. Men is hier gezeten in een lachend vlaamsch huisje ; alles in eikenhout : geschilderde banken, stoelen, toonbank. In de vier wanden zitten kleine ruitjes in lood gezet, versierd met gekleurde afbeeldingen en spreuken, als bij voorbeeld : « Het weten doet eten. — Lichte spijze is voor den wijze. — De keel kost veel. »

Men zegde nooit grooter waarheid in zoo weinig woorden : de keel kost veel !

Die spreuken herinneren ons een paar anderen op den drank gemaakt en welke niet onder de minst geestigen mogen telleu : « Wijn is goed drinken, *water* is echter de beste drank, maar men moet niet altijd *het beste* willen hebben. — Bourgogne is niemand aan te bevelen,... die hem niet bekomen kan. — Het bier maakt dom, maar de domheid is de tweede gezondheid. »

Op kleine paneelen, boven de deuren en vensters, leest men de namen onzer groote vlaamsche meesters, die ons zooveel schoons te bewonderen nalieten ; de gebroed is Van Eyck ; Quinten Metsys, Rubens, Van Dyck, Jordaens, Teniers, enz. Ook dien van Willem Geets, met de vermelding « teekenaar. »

Maakte de gekende mechelsche schilder wellicht het plan dier lieve vlaamsche herberg ? Onze oprechte gelukwenschen !

EENE HELDIN

HISTORISCH VERHAAL

UIT DE FRANSCHE OMWENTELING.

(5e VERVOLG.)

VI.

De zegepraal.

Sedert het oogenblik dat Mietje de ouderlijke woon verlaten had om hare edele zending te volvoeren, was er eene hevige worsteling in de harten harer ouders ontstaan. De vrees en de hoop streefden om de bovenhand en duizenden verschillige gedachten martelden uitermate hunnen geest af.

Een uur was reeds vervlogen en nog wisten zij niets van wat er geworden was van het teeder kind. Nu kende hunne angst geene palen meer ; hun hart zwol van droefheid zonder tranen in hunne oogen te doen opwellen, zij hadden reeds te veel geweend...

Treurig klonk het hoorngeschal in hunne ooren, dat bij poosen rond de dorpplaats weergalmde ; wat mag er van ons arm kind geworden zijn ? Leeft het nog of rust het reeds in de ijzende armen der dood ?... Dit vroegen zich beurtelings vader en moeder Duerinckx geheimelijk af en hunne gedachten waren dezelfde.

In ons jammerdal slepen de overgroote droefheden die het menschenhart ontstellen, gewoonlijk na zich de alverniellende wanhoop, die met schamperen lach en spottende blik alle troost als vruchteloos aanschouwt. Gelijk een briesschende leeuw grijpt dit wangedroch zijn dwalend slachtoffer aan en ontrukt hem beurtelings en onbermhartig één voor één, tot de laatste straal van hoop. Er is een eenig middel voor den rampzalige om de wanhoop af te weren : het gebed.

Moeder Duerinckx wist het ook ; zij zuchtte met afgebrokene stem : « Mijn God, al de angst van een moederhart beklemt mij... geef mijn eenigen schat mij weder, het licht mijner oogen en de zoetste hoop mijns levens !...

De Heer had dit gebed verhoord. Op dien oogenblik werd de deur door eene machtige mannenhand opengedaan en drie personen traden binnen.

De eerste was kapitein Pers in prachtige kleederen uitgedost : broek van fijn rood schaarlaken met gouden strepen, blauwen jas met gouden galons afgeboord, schitterende helm met wapperende vederbos en de degen met gouden franjen omwonden. Op zijne borst prijkten verscheidene eereteekens die hij door zijne heldendaden in de veldslagen verworven had. Rond de 31 jaren, was hij in den volle bloei des levens ; zijne hooge gestalte, welgevormde leden, breedgewelfde borst, zwart gekroezelde haarlokken, welbesneden aangezicht en statige houding gaven hem een bevallig maar tevens ernstig voorkomen.

De gloed der zonne had zijne wangen een weinig verschroeid en zijn gelaat met een licht bruine tint geverwd, hetgeen hem meer nadruk gaf. De aanhoudende geestbrekingen en drukke bezigheden hadden zijn voorhoofd ontijdig gerimpeld. In zijne oogen weerspiegelde eene warme en zeldzame ziel.

Baziel, oude boezemvriend van kapitein Pers vergezelde hem. Hij was reeds een bejaarde krijger, wiens hairen onder de krijgsbanier grijs geworden waren.

Zijn voorhoofd was met diepe rimpels overdekt en een lange grijze baard golfde tot op zijnen boezem. Alhoewel min kostelijk aangekleed dan de kapitein was hij niettemin een fraaie krijgsman.

Tusschen beide krijgsoversten trad het nederig Mietje in wier oogen men duidelijk las, wat gevoel zoo innig haar hartje streelde.

Bij dit onverwacht inkomen verschrikten Mietjes ouders onzeggelijk, doch zij rieden alras wat er gebeurd was.

De vreugde glimlach die om den mond der krijgers speelde, stelde hen volkomen gerust.

Mietje ontwrong zich aan de handen harer weldoeners en vloog in de armen harer moeder, die haar in teedere omhelzing welkom heette.

Inmiddels drukte baas Duerinckx op eene heuschelijke wijze de hand der oversten en leidde hen in de schoonste kamer zijner woon.

Hetgeen voorgevallen was, werd daar tot in de geringste omstandigheden door den kapitein verteld. De gelukkige ouders luisterden aandachtig naar het boeiend verhaal waarin den grootsten lof aan Mietje werd toegezwaaid.

Hare edelmoedigheid, vreemd aan de minste hoogdravendheid, hare onbevreesdheid die uit openhertigheid voortsproot, van hare zelfopoffering op de natuurlijkste wijze gedaan, met eene plechtige statigheid die aan de omstandigheid eene bijzondere verhevenheid ontleende ; dit alles schilderde de kapitein in de levenste kleuren af.

Mietje bloosde van eerlijke schaamte gedurende dit omstandig verhaal, doch hare boezem was te eng om al haar hart- en zielgenot te omslui en, en een traan van zoete aandoening zwol in hare oogen en rolde als eene zilverglinsterende parel van hare wangen.

De ouders waren in hunne zielsverrukking zoodanig verslonden en de overstelping van hun gemoed was zoo groot, dat het hun onmogelijk was aan de oversten hunnen dank naar eisch en wensch uit te drukke, doch de tranen die overvloedig vloeiden, getuigden best hoe innig hunne dankbaarheid was.

De moeder verliet een oogenblik de kamer en wierp zich voor het kruisbeeld en riep in de eerste gemoedsbeweging uit :

« Gebenedijd zijt gij, o heilige en onbegrijpelijke Voorzienigheid des Heeren !... O Gij, die slechts een enkelen oogenblik van zijne levensstonden tegelijk aan den mensch toont ! o ! ware het anders, wie zou er aan den dreiging des levens niet verschrikt en moedeloos terugschrijden ?...

Gezegend zijt gij, o verhevene Godsdienst, altijd bornende bronader van troost voor het krimpend hart... o Gij, die ons het lijden toont als den weg der onsterfelijkheid, langs welken wij uit dit droevig traneudal overgaan tot het hemelsch Jerusalem, het vizioen des gelukkigen vredes !

Gezegend zijt gij, zaligende hoop, die onze droefheid zachtjes in sluimer wiegt, onze bloedende kartewonden heelt en verkwikkenden balsem druppt in den alsem van ons leed... O Gij, die door de neveden des levens ons in den schoot der Godheid de rust en den vrede aanwijst, die wij betrachten na dit kommervol leven, na dezen aanhoudenden strijd tegen de macht des duivels, tegen de driften en wriemelende zwermen van zichtbare en onzichtbare vijanden die ons alom belueren !

Gebenedijd, o mijn God, nu, en tot in den dag der eeuwigheid ! Amen. »

Na het aandoenlijk verhaal des kapiteins, haalde baas Duerinckx een uitgezocht fleschje uit den kelder, en er werd eens lustig gedronken op den goeden uitval der zaken.

Zij keuvelden welgemoed, en besloten een luisterlijk feest te geven : burger en krijger, arm en rijk werden er uitgenoodigd. Pachter Duerinckx was een rijk man, doch was hij rijk, hij was toch niet vrekkig en wist hij tijd en wijle een nuttig gebruik van zijnen rijksdom te maken. Vandaag wilde hij de edelmoedigheid van zijne dochter nastreven. Hij deed een lekker maal bereiden, waar hij al de krijgsoversten naast de gemeenteoverheden ten gastmaal noodde. De overige krijgslieden werden niet vergeten ; het vleesch dat in zijne kuip stak of in de schouw hing werd naar het kamp overgebracht in groote hoeveelheid, aangezien de pachter onlangs twee malsche varkens geslacht had.

Doch wat den pachter nog meer ter herte lag, was van de goede tijding aan zijne medeburgers mede te deelen, wier angst en kommer nog pijnlijk knaagden en in den bedenkelijksten toestand verkeerden.

Eensklaps zonden de klokken hunne zegevierende galmen over het dorp en wekten de beschroomde burgers als uit een ijselijken droom ! Het kermisvaantje werd op den toren en de gemeentegebouwen geheschen, en, die het zagen wapperen, strekte het hun ten teeken dat een feestje voorhanden was.

Eenige burgers staken bevreesd het hoofd buiten de deur, andere keken door het dakvenster allen benieuwd om te weten wat er op straat gebeurde. Toen zij bespeurden dat alles rustig was in 't kamp, en hier en daar een burger reeds op straat liep, toen kwamen zij voorzichtig uit hunne woon, de eene gebuur lokte den anderen uit, en ze vroegen elkander het nieuws af.

In weinig tijds was eenieder over den toestand der zaken onderricht, en geheel het dorp herleefde. De vensterluiken werden geopend, de deuren ontsloten en naar het voorbeeld van de familie Duerinckx gaven de inwoners zich aan onderlinge blijdschap over. De straat zwirrelde van burgers en soldaten, doch allen stroomden naar het huis van Duerinckx om het nederige meisje eens te zien. Kost wat kost, en hoe ongeern zij het ook deed, Mietje moest zich aan de opgetogen volksdrang toonen. Tranen van dank en erkentenis blonken in eenieders oogen en de kreten van : « Lang leve Mietje ! Leve onze Held ! » stegen daverend omhoog.

Mietje dook hare oogen onder de wenkbrauwen en eene eerlijke schaamte kleurde hare wangen.

(*Wordt vervolgd.*)